

Den aktiva
Fritänkaren

Nr. 261 Advent 2017

Tjugosjätte årgångens första nummer

Innehåll :

Musikens språk	2
25 år med Fritänkaren	2
Ahasverus minnen, del 170: <i>Emigranten</i>	4
Periodens viktigaste filmer	9
Några milstenar, december 2017	11
Trivselresan, del 4: <i>Manalidiskussionerna fortsätter</i>	12
Lugna resan, del 15: <i>Fortsättning på världens sjukdomar</i>	14
Prövningsresan, del 13: <i>Sista prövningen</i>	16
Horoskopet	18
Bokutgivning i England	19

Fritänkaren, som utkommit med 261 nummer sedan 1992 i både pappersform och på nätet, har aldrig sökt eller undfått något statligt eller kommunalt stöd eller bidrag för sin utgivning, ägnar sig mest åt litteratur, musik, film, politik, filosofi, religion och resor men även åt annat. Den är inte på något sätt anknuten eller ansluten till någon ideologi eller åskådning av vad slag det vara månne, utan tar tvärtom avstånd från varje institution som kräver okritisk underkastelse, och är helt oberoende humanistisk.

Den har aldrig haft någon sponsor. Samtliga tidigare nummer finns tillgängliga på Wordpress:

<https://clanciai.wordpress.com/fritankaren/>

Beteckningen *Fritänkare* är ursprungligen tysk och står för person som i religiösa och ideologiska frågor inte erkänner någon auktoritet och därför är kritisk och avståndstagande mot alla religiösa och ideologiska institutioner och framför allt deras eventuella dogmatik.

Redaktion : C. Lanciai, Ankargatan 2 A, 414 61 Göteborg, tel. 031-247887.

OBS! Nytt Postgiro! - 35 86 46 – 8 (Göteborgs Skrivarsällskap)
eller Bankgiro: 6682-338254102 (Handelsbanken, "Fritänkaren", C. Lanciai)

Glöm inte att ange avsändare!!

Årsprenumeration: 250 kr (även i Danmark och Norge; i Euroland: 30 Euro)

Tvåårsprenumeration : 350 kr (40 Euro)

Avgifterna har inte höjts på många år.

IBAN-nummer för folk som eventuellt vill betala prenumeration även från annat utland:

SE37 5000 0000 0500 7297 2165

Bic-code: ESSESESS

Redaktionsslut för detta nummer : 24.11.2017

Copyright © C. Lanciai med medarbetare

Letnany 282

Det nästsenaste numret av *Fritänkaren* finns numera alltid tillgängligt på nätet jämte andra skrifter:

www.fritenkaren.se

e-post-adress : clanciai@yahoo.co.uk

Musikens språk

Jag har idag råkat ut för en artikel i dagens tidning som gjorde mig bekymrad i egenskap av gammal pianolärare.

"Notskriften är ett eget språk som nu dör ut.

Allt fler inom musikbranschen väljer att arbeta utan noter, något som gör att man tappar mycket av förståelse för musiken.

Allt oftare stöter man på så kallade musiker, då dagens nya teknik har gjort det möjligt för fler att bli musiker utan kompetens, och det med en slags problematik med dessa.

Vi lämnar tiderna med att lära sig skalor och att läsa noter bakom oss. Det får mig att låta konservativ när jag ser på denna förändring med allra största rädsla.

Låt oss se på musik som ett språk. I det avancerade språket som är musik hittar vi de muntliga momenten och framför allt de skriftliga.

Dagens musikdistribution har förutsatt de momenten i hörförståelse av musik, men att bara höra musik hjälper inte något annat än gehöret. Att läsa musik kan ge förståelse för det man hör, men hörseln kan inte ge förståelse för att läsa musik.

Allt fler skolor med musikinriktning verkar följa den här strömmen av att inte läsa noter. Det finns folk som har gått på musikskola i nästan hela sitt liv och inte kan spela något som de får på ett papper framför sig." etc.

av signaturen "Albin" (*Metro*, 23 oktober 2017)

Vad är då konsekvensen av denna utveckling? Musiken är ett språk med sina noter som dess alfabet och sin harmonilära som sin grammatik, men vad är musiken utan tillgång till dessa noter, detta alfabet och dess grammatik som skriftlig definition av harmonilärans logik?

Vilket annat språk som helst är precis lika beroende som musiken av sitt alfabet och sin grammatik. Om vi går till väga på detta sätt med musiken i undervisningen, skall vi då även lära oss språk utan alfabet och utan grammatik? Skall skolan då utbilda analfabeter?

Denna retoriska fråga blir den ofrånkomliga konsekvensen av detta resonemang.

Vi kommer helt enkelt inte ifrån nödvändigheten av alfabet och grammatik, i vilket språk som helst och även i musiken. Därför borde skolorna undervisa sina elever även i musikens alfabet och grammatik, dess noter och självklara harmonilära, samtidigt som språkundervisningen inleds. Musiken är ju i alla fall det enda språk som står över alla språk som det enda fullkomligt internationella och universella. Kan då skolorna ignorera dess alfabet och grammatik, dess notskrift och förståelsen därav, av ren slentrianmässig följsamhet av trenden att utbilda eleverna till analfabeter?

25 år med Fritänkaren

Det är 25 år sedan vi gjorde vår första resa till Indien, vilket blev den huvudsakliga anledningen till att starta utgivningen av *Fritänkaren* som forum för reseskildringar och främst artiklar om musik, litteratur, film och annan humanism.

Under de första tre åren skrevs *Fritänkaren* ut på skrivmaskin, vilka lösblad sedan kopierades och häftades samman. 1995 inleddes digitaliseringen, och det var också det året vi först hörde talas om Tidskriftsverkstaden i Lagerhuset bakom Järntorget. Det dröjde dock ända till 2001 innan vi ansökte om medlemskap och därmed fick tillgång till stadens mest avancerade digitala utrustning näst efter Chalmers. Sedan 16 år har därmed *Fritänkaren* kunnat serveras tryckt och häftad i ryggen.

Vi var med på Göteborgs Bokmessa redan 1995, men 2002 ägde den stora Tidskriftsmässan rum på Bokmässan, som betecknade en höjdpunkt för Tidskriftsverkstadens verksamhet, som då hade omkring 30 tidskrifter som medlemmar.

Den digitala verkstaden bestod då av ett antal verkstäder. Utom Tidskriftsverkstaden förekom det en Animationsverkstad, en Videoverkstad, en filmverkstad och framför allt en Bildverkstad, som var den största verkstaden med över 1000 medlemmar.

Nätverkstaden utgjorde ett slags administrativ central för alla dessa kulturverkstäder och hade som huvudsaklig uppgift att fördela de kommunala bidrag till de olika verkstäderna som utgick från Statens Kulturråd eller kommunen.

Emellertid missköttes detta, vilket ledde till en konflikt mellan Nätverkstaden och Bildverkstaden, som inte kunde acceptera Nätverkstadens godtycke. Följden blev att verkstaden splittrades: Bildverkstaden flyttade ut under bråk och processer, som slutligen gav Bildverkstaden rätt mot Nätverkstaden, men skilsmässan efter tio års gott samarbete var traumatisk och ledde till bestående oreparerbara skador. Bildverkstaden hämtade sig efter hand och kunde klara sig på egen hand men har idag bara ett hundratal medlemmar.

Tidskriftsverkstaden stannade kvar hos Nätverkstaden för att slippa bråk men såg snart sin verksamhet oupphörligt bli begränsad. Den berövades en del av sina lokaler, som hyrdes ut för att inbringa mera pengar, och den ena efter den andra av Tidskriftsverkstadens anställda friställdes, då Lagerhusets ägare Higab hela tiden drog åt den ekonomiska strypsnaran, samtidigt som bidragen från staten och kommunen (regionen) obönhörligt skars ner: symptomatiskt för Göteborg är, att där främjas inte kulturen, utan den förtrycks och sätts på undantag, ungefär enligt samma kulturmentalitet som Margaret Thatcher: "Dom klarar sig nog ändå." Detta inverkade menligt på verksamheten och dess möjligheter, så att fler och fler medlemmar försvann, programmen kunde inte längre uppdateras, utslitet

material förnyades inte, de verksamma konstnärerna fick hela tiden trängre utrymme att röra sig med, och i april 2015 avskedades den längst och sista anställda. Kvar var bara sådana som arbetade med ekonomi och administration för Nätverkstaden. Den kulturella verksamheten blev därmed hela tiden mera begränsad och förlamad, fler och fler kulturarbetare fann sig mer eller mindre utkastade, och den digitala utrustningen fungerade sämre och sämre, då den upphörde att förnyas och uppdateras. Till slut var videoverkstäder det enda som fanns kvar och fungerade.

Likväl kallar sig Nätverkstaden fortfarande för kulturverkstad efter att ha trängt ut det mesta av all kulturen. De större kulturtidskrifterna finns kvar, då de har egna kontor, (av en händelse sammanfaller *Fritänkarens* 25-årsdag med *Ord och Bilds* 125-årsdag, Skandinaviens äldsta tidskrift, som också har sitt kontor i lokalerna,) men alla de små och alla fria konstnärer har fått söka sig till den nu bättre fungerande Bildverkstaden i Hagabion, som numera heter Göteborgs Bildverkstad, en mindre verkstad med bara ett rum men med en lika väl fungerande utrustning, som den i Lagerhusets lokaler (helt behärskade av Nätverkstan) närmast kan beskrivas som varande i djupt förfall.

Som exempel och barometer på utvecklingen kan nämnas en sådan detalj som telefonen. Tidskriftsverkstaden hade en telefon, så att vem som helst kunde ringa till och från verkstaden. Efter Bildverkstadens exil stängdes telefonen av för utgående samtal och några år senare även för ingående samtal, så att den enda möjligheten till kontakt med yttervärlden om något skulle hända, till exempel om larmet skulle gå, vilket hände ibland, var med mobiltelefoner. Det första som mötte en när man flyttade in i Bildverkstaden var en stabil fungerande väggtelefon.

Det är i Bildverkstaden som *Fritänkaren* fortsätter att överleva, medan dess verksamhet dock hela tiden oavbrutet breddats och expanderat, så att vi nu till och med kan börja ägna oss åt verklig bokutgivning. Mera om detta i detta nummers sista artikel.

Ahasverus minnen, del 170: Emigranten

Han gjorde ett ganska anspråkslöst intryck, då han inte alls hade något imponerande yttre: han var varken snygg och trevlig som Anton Tjechov, respektgivande intelligent som Dostojevskij, dominerande överlägsen som Leo Tolstoj eller förnämt fin som Ivan Turgenjev utan egentligen ganska alldaglig i sitt städade enkla yttre med ett alltid välansat skägg, medan endast ögonens alltid då och då uppflammande intensitet påvisade något av hans oerhörda intellekt.

Jag träffade honom aldrig i Ryssland så länge han var kvar där, då han faktiskt aldrig väckte min uppmärksamhet, förrän hans rykte började spridas över Europa genom att hans romansviter blev mer och mer översatta. Sedan hörde han till den ledande eliten av de högt utbildade och framstående ryska emigranter som

mer eller mindre tvingades lämna Ryssland efter revolutionen med hot om att annars, som så många andra, bli avrättade, eller råka ännu värre ut, som till exempel Osip Mandelstam.

Det är möjligt att han själv faktiskt hade kunnat råka ut för livsfara om han stannat kvar, då han ändå hade extremt mycket politiska kontakter, var verksam politiskt och framför allt var så mystiskt djupt rotad i hela det ryska väsendet, något som bolsjevikerna var livrädda för och absolut inte kunde tolerera. De införde ju ateismen som obligatorisk dogm för hela Ryssland och förbjöd varje tendens till mystisk eller andlig strävan som något samhällsfarligt och mentalsjukt, som måste utrotas.

De som stannade kvar gick och gömde sig och begränsade sig till sina specialområden, som Alexander Gretjaninov med sin specialinriktade musik och Alexander Glazunov, som flydde undan de sociala hoten ner i vodkaflaskan och gömde sig bakom sin orkester, som han ändå hade etablerat sig med. Rachmaninov hade också kunnat stanna kvar, och han försökte verkligen, men han fann det omöjligt att samarbeta med bolsjevikerna och flydde med de andra emigranterna till Paris och Amerika över Finland och Göteborg, där min gamle vän Svante Grauers med sitt centrala antikvariat utgjorde ett nyckelhål till frihet och fristad för bland annat sin egen hustru, en rysk prinsessa, Rachmaninov och andra ryska emigranter.

De flesta stannade dock i Paris, där de utgjorde en betydande koloni med medlemmar ur tsarfamiljen som ledande profiler. Det var där jag träffade honom, men i motsats till de flesta andra melankoliska emigranterna där var han inte alls nedgången och försjunken i flaskan utan fortsatte arbeta envist och outtröttligt med sina alltid omfattande och ytterst ambitiösa litterära projekt. En gång hade jag turen att få träffa honom tillsammans med Stefan Zweig, varvid de livligt diskuterade Dostojevskij och Tolstoj. Dimitrij hade ju träffat dem båda, han kände dem och förstod dem, och kunde därför skriva den bästa biografi som skrivits om dem tillsammans. Det var en dubbelbiografi där han genomgående jämförde dem med varandra helt sakligt med den tendensen att Dostojevskij hade ganska klara företräden när det gällde kvaliteter. Dimitrij var en nästan lika god genomskådande psykolog som hans båda föregångare och omfattade därtill även Dostojevskijs speciella sinne för mystik, vilket Tolstoj saknade, varför han kunde förstå Dostojevskij bättre än vad Tolstoj kunde göra.

Fastän han arbetade så hårt och därmed förträngde sin bottenlösa saknad av sitt hemland i ousäglig sorg över dess öde var han dock, som alla ryska emigranter från den tiden, märkt och brännmärkt av den oersättliga förlusten. När de förlorade sitt Ryssland berövades många av dem sin själ genom bolsjevikernas politiska våldtäkt, och många av dem gick under och kunde inte överleva detta.

Detta märktes tydligast hos honom när vi talade om Dimitrij Majakovskij. Han var ju en galjonsfigur för det nya Ryssland, och den landsflyktige Dimitrij kunde inte förstå hans omåttliga popularitet. "Mannen är ju helt absurd och omöjlig att ta på allvar, en skrävlande buse som skryter med den fulaste poesi som någonsin

skrivits i Ryssland, han lovprisar brutaliteten och vulgariteten och höjer alla bolsjevismens vidrigaste karaktärsdrag till skyarna, dess råhet, dess grymhet, dess omänsklighet, dess hänsynslösa och vettlösa övermod och dess kulturmarxistiska civilisationsfientliga anarkism och destruktivitet. Jag ser ingenting gott eller konstruktivt alls i denna barbar till poet. Och honom höjer denna nya Sovjetunion till skyarna, medan de driver oss uppbyggliga andar ut ur landet och låtsas som om vi aldrig hade existerat. De våldtar och mördar själva grundstenen i den mänskliga civilisationen, nämligen individualismen, som om denna till varje pris måste utrotas ur människornas medvetanden. När Leon Trotskij kom i onåd och småningom uteslöts från det sovjetiska samhället utplånades hans bild från alla fotografier. Han begravdes levande av den etablerade historieförfalskningen. Ändå var det han som hade gjort den ryska revolutionen över huvud taget möjlig, genom att ta rätt initiativ i rätt ögonblick.

Visserligen är detta en trend över hela världen, men Ryssland har tagit ledningen i denna barbarisering och förråelse av all kultur och intellektualism och vill med våld genomföra denna kulturvåldtäkt i hela världen. De vet inte vad de gör. Det verkar närmast som om det inte fanns något hopp mer för världen. Bildkonsten är helt förstörd av modernism som ersätter konstens figurativa mening med förvriden modernism i abstrakt sjuklighet, och riktiga kompositörer som Rachmaninov och Sibelius har slutat komponera då den klassiska musiken inte längre har någon talan i en värld av oväsen som dränks av skval och vulgär schlagermusik och atonal musik som påyrkad forcerad ersättning för den tonala musiken, som om atonal musik någonsin kunde bli musik, medan en sådan envis klassiker som Richard Strauss blir förvisad och isolerad för gott i kulturkarantän för att han samarbetar med Stefan Zweig. Allt detta är följderna av världshistoriens största misstag det stora världskriget, som gav bolsjevikerna i Ryssland möjlighet att lägga beslag på och våldta världens största och bästa rike i akt och mening att göra samma sak med hela världen.

Men döm mig rätt. Jag hatar inte Ryssland. Tvärtom. Ingen kan älska Ryssland mer än jag och mina bröder och systrar i förskingringen. Men jag anser att Ryssland har blivit våldtaget och beslagttaget av främlingar och omänskliga förtryckare. Jag var den första som avslöjade och kritiserade tsardömet, de var inte Guds bästa barn de heller och så långt ifrån en idealisk regim man kan komma, men jämfört med dagens terrorregim i Sovjetunionen framstår tsarerna, och särskilt de fem sista inklusive Katarina den Stora, som rena änglar och den kommunistiska diktaturen som uteslutande omänskligt vidriga banditer och folkmördare. Naturligtvis gråter vi alla blod över Rysslands öde."

"Är det därför ni har tagit parti för Hitler?"

Det var detta som var kruxet med Dimitrij och därför som han förlorat något av sin nimbus och fallit i onåd inför världens intelligentsia. Han såg nazismen och Hitler som den enda möjligheten för mänskligheten att få bukt med den sovjetiska kommunismens banditvälde och terrordiktatur.

”Jag har inte tagit parti för Hitler. Jag har alltid varit politiskt aktiv men bara religiöst och mystiskt.”

”Förklara vad ni menar. Många menar att just detta är kruxet med ert författarskap, att ni ständigt svävar ut i det mystiska och flummiga och därför blir svårbegriplig och omöjlig att få något grepp om, då det inte blir något konkret kvar när era böckers realistiska innehåll fullständigt körs över och dränks i syndafloder av spekulerande mysticism.”

”Men det är just genom mysticismen jag liksom Dostojevskij alltid kunnat vara på det klara med vad som verkligen händer i världsordningen och fått rätt i våra slutsatser. Jag tror inte på någon diktator eller diktatur, jag anser att de alla är dömda att misslyckas, men de flesta av dem hade ändå ursprungligen ett gott initiativ att komma med och lyckades därför erövra makten. Men makten korrumpierar alltid, den är till sitt innersta väsen självdestruktiv, när den får tillgång till pengar och etablerad möjlighet till obegränsat godtycke förgås den genom cancern av dess naturligt inneboende och ofrånkomliga övermod. Makt måste leda till övermod, och övermod blir alltid sin egen dödgrävare. Det är som en naturlag. Jag trodde på Mussolini och hyllade hans initiativ, så länge han ännu inte nådde den absoluta makten i sitt land, han gjorde faktiskt mycket gott för Italien och hyllades av de flesta över hela Europa, men när han fick absolut makt blev han besutten i sin självgodhet och etablerade materialistiska säkerhet och gick förlorad. Jag hoppades då på Hitler i stället, han kom senare och hade mycket värre problem än Italien att brottas med efter världskrigets katastrof och den ekonomiska undergången och gränslösa misären, och han lyckades faktiskt avhjälpa alla dessa problem, och han var till och med villig att ta på sig den största uppgiften och problemet av alla, nämligen att åtgärda det ryska missförhållandet och hotet mot världen genom den kommunistiska diktaturen. Han ville aldrig krig, medan han samtidigt hela tiden visste att det var oundvikligt, om han skulle klara av bolsjevismen. Han tog på sig plikten till detta korståg och måste misslyckas och gå under med hela Tyskland i det tappra försöket. Det stod skrivet i självklar eldskrift i ödet och stjärnorna. Jag övergav honom när han startade det nya världskriget, fram till dess hade jag stött den nationalsocialistiska ideologin och dess faktiska heroiska reformer och framsteg, men ingen vettig människa kan någonsin understödja våld i någon form. Där gick också gränsen för Dostojevskij. Han ansåg benägenheten till våld vara inseglet på människans bestående och obotliga dumhet och hopplöshet som självdestruktivt monster.”

Så ungefär talade han till mig när vi träffades i Paris efter Tysklands angrepp på Sovjetunionen sommaren 1941, då han blivit ombedd av nazisterna att göra ett radioframträdande om sin syn på saken. Det gjorde han aldrig, varpå nazisterna med sin högt utvecklade propagandaapparat fuskade ihop ett radioprogram i hans namn, men de flesta förstod genast att det inte var Dimitrij Meresjkovskij som talade.

Hans stora insats i litteraturen var hans första trilogi ”Krist och Antikrist”, där den första delen handlade om Julianus Avfällingen, den andra delen om Leonardo

da Vinci och den tredje delen, "Antikrist", om tsarväldet och Peter den Store. Den anser jag fortfarande vara det bästa och mest realistiska han har skrivit, en svidande uppgörelse med tsardömet och ett förintande avslöjande av tsar Peters monstruöst grymma personlighet. Sedan skrev han det verk som hyllats mest internationellt, hans stora jämförande dubbelbiografi över Dostojevskij och Tolstoj, som varmt beundrades av Stefan Zweig.

Den andra trilogin "Vilddjurets rike" var en fortsatt uppgörelse med den ryska regimen och behandlade mordet på tsar Pavel I, Alexander I and dekabristerna. Den tredje trilogin var mera specialinriktat mystisk och handlade om antiken, Tutankhamon, Ekhnaton, "Gudarnas födelse" och Messias och sådant och nådde väl aldrig någon riktig förståelse. Han nominerades nio gånger till nobelpriset i litteratur, men det var hans mera lättillgängliga och jordnära bästa vän och kollega Ivan Bunin som fick det 1933.

Men under sin glans dagar betraktades han som Dostojevskijs och Tolstojs direkta efterföljare och arvtagare, och det fanns väl ingen annan som kunde tänkas komma i fråga om en sådan kvalitet, förrän Pasternak kom ut med "Doktor Zjivago" långt senare – även Pasternak hade som barn lärt känna Tolstoj.

Därtill var Meresjkovskij gift med Rysslands kanske mest litterärt berömda dam, Zinaida Gippius, som visserligen bedrog honom, liksom även Victor Hugos fru gjorde med sin berömde make – det sägs att de bästa äkta männen är de som blir bedragna av sina fruar – men deras äktenskap höll hela vägen, de förblev gifta i 50 år, och han dog 75 år gammal i december 1941 i Paris på sin post skrivande vid sitt skrivbord. De sista ord han skrev är det på sin plats att citera i detta sammanhang:

”Jag är en mask, inte en människa, förtalad och föraktad av människor (Ps. 21:7). Men larven begraver och spinner in sig i en puppa bara för att sedan bryta sig ut som en skinande vit och solskenslysande, återuppstånden fjäril.” (*fri översättning*)

Periodens viktigaste filmer

Vad man än tycker om filmen kan man inte lämna filmatiseringen av Eugene O’Neills ”Klaga månde Elektra” obehandlad. Pjäsen är en parafra på Aiskhylos’ Oresti, och handlingen är ändrad till att skildra en amerikansk generals hemkomst från inbördeskriget, varvid han blir mördad av sin hustru, varpå sedan hans barn, bror och syster, hämnas genom att mörda både modern och hennes älskare. I pjäsen är det Agamemnon som blir mördad med en yxa när han sitter i badkaret, här förser generalskan sin man med en överdos av hans hjärtmedicin så att han dör i en hjärtattack. I det grekiska originalet slaktar barnen modern och älskaren samtidigt, men här skjuter sonen först älskaren, och sedan omkommer även modern genom ett pistolskott. Även i Orestin blir sonen galen som följd, men här skjuter han sig dessutom. Klaga månde Elektra, den kvarvarande systemen som stänger in sig i huset och aldrig lämnar det mera.

Filmatiseringen är noggrant förlagd till 1866, och framför allt kläderna är en fröjd för ögat och varje estetiskt sinne, men all denna stilighet räcker inte för att bli en bra film, och de grundläggande bristerna ligger i själva pjäsen. Den är helt enkelt en vulgarisering av Aiskhylos tidlösa drama, och i stället för en universell prägel gör Eugene O’Neill detta familjegräl till en mycket provinsiell skandal, som skulle platsa i en landsortsblaska. All vers är ju borta jämte körerna. I stället är det bara triviala uppgörelser av banal karaktär. Regissören gjorde bara tre filmer och ingen mer efter den här (1947). Då var alla andra filmer vi sett under perioden bättre.

En av dem var ”Son of Fury” med Tyrone Power och Gene Tierney från 1942. Han råkar illa ut för sin översittare till kusin George Sanders som vill beröva honom hans arvegods med slott och fästmö, så att han måste fly till Söderhavet, där han möter Gene Tierney som sagolik polynesiska. Emellertid får han chansen att komma tillbaka till England och utkräva sin rätt, vilket han gör, men hur det går sedan får inte avslöjas. Filmen är bortglömd men en verklig äventyrspärla som

innehåller det mesta, och dess charm är betagande oemotståndlig i all sin Hollywoodromantik när denna var som bäst.

En annan bortglömd eller snarare okänd film som visade sig vara en positiv överraskning var "The Angel Wore Red" (1960) från spanska inbördeskriget. Huvudskådespelarna är Ava Gardner som prostituerad och Dirk Bogarde som avdankad präst. Historien hade kunnat vara skriven av Graham Greene och är utomordentligt intressant, då den vågar hämningslöst avslöja den andra sidan av inbördeskriget, hur republikanerna bedrev häxjakter på präster, munkar och nunnor och faktiskt avrättade dem på löpande band och brände ner kyrkor. Det är svårt att tänka sig detta i Spanien, men så var det, och det var inte bara fascisterna som var skurkar. I filmen förekommer även Vittorio de Sica som generalen som genomskådar hela vansinnet i inbördeskriget samt Aldo Fabrizi, prästen från "Rom – öppen stad", som här gör om samma martyroll.

Michael Caine gjorde något av en sensation när han uppträdde under 60-talet i rollen som Harry Palmer, en sorts motsats till James Bond, en agent med starka glasögon som lagar sin egen mat och är tämligen ruffig, då han anställts som agent som ett slags utpressning mot att han annars skulle sitta i fängelse. Den första av hans Harry Palmer-filmer är den bästa, "The Ipcress File", som handlar om hjärntvätt, men man får aldrig veta vilken makt det är som kidnappar brittiska vetenskapsmän och återbördar dem med förstörda hjärnor, och då Albanien ingår i handlingen, som då var satellitstat för Kina, kan man nästan bara tänka sig Kina som intrigmakaren i denna intelligenta och mycket raffinerade spionhärva. Den är framför allt ytterst stilistisk, det är en flott film fastän den utspelar sig i ruffiga miljöer och skildrar en otäck handling, men det är en film som tål att ses flera gånger.

Uppföljaren är "Begravning i Berlin" (1966) som skildrar en begravning i Berlin med komplikationer. Det är en rysk toppmilitär (Oscar Homolka) som meddelar väst att han vill hoppa av, och operationen organiseras av en tysk som aldrig misslyckats med en arrangerad flykt över Berlinmuren. Flykten skall ske under sken av en begravning, men när kistan öppnas på västsidan är det som öppnandet av Pandoras ask, och alla möjliga besvär flyger ut och leder till ett antal skjutningar. Den är långsammare och mera utförlig än Ipcress-filmen och mindre spirituell men dock intressant, framför allt genom de autentiska Berlinmiljöerna och den underbara musiken.

En annan positiv överraskning var "The Black Tent" från 1956. Det intressanta här är den mycket fascinerande historien. Handlingen tilldrar sig mellan Tobruk och El Alamein i andra världskriget i Libyen och försiggår huvudsakligen ute i öknen bland beduiner. En engelsk soldat försvinner spårlöst och rapporteras saknad, troligen död, men många år senare får hans bror (Donald Sinden) ett

livstecken genom en utsmugglad not. Han ger sig av till Libyen för att uttrannsaka saken och lyckas finna spåret efter sin försvunne bror, vilket dock innebär omfattande komplikationer i samband med beduinerna, då brodern tydligen haft ihop det med beduinhövdingens dotter och till och med kvarlämnat en blond son. Det är bara början på intrigerna.

Det är ingen märkvärdig film, utan det är den historia som den skildrar som gör den sevärd, det hade kunnat bli en ny "Lawrence av Libyen", och en stor del av handlingen äger rum i en gammal grekisk amfiteater ute i öknen. Även tyskar är inblandade, som lyckligtvis talar tyska, medan upplösningen på det hela verkligen ger en tankeställare. Filmen ger intryck av att allt detta verkligen skulle ha kunnat hända, även om inga bevis finns, då det är en mycket tankeväckande historia.

Periodens mest intressanta film var dock troligen Bille Augusts filmatisering av "Nattåg till Lissabon" från 2013 om en universitetslärare i schweiziska Bern (Jeremy Irons) som på vägen till sin föreläsning råkar ut för en flicka som vill hoppa från bron. Han räddar hennes liv, men hon försvinner innan hon ens har tackat honom, och spåret av henne leder till Lissabon. Han överger alla plikter och universitetet och reser med nattåg till Lissabon för att fortsätta forska i mysteriet.

Detta är en mycket litterär film, och Bille August förevisar den med sin vanliga mycket spartanska återhållsamhet, där inget ord och ingen bild är onödig. Det hela visar sig handla om den portugisiska revolutionen 1974, i självmördar-kandidatens kvarglömda rocks ficka hittar läraren en liten bok av dagboks-anteckningar och aforismer av hög litterär och filosofisk kvalitet, vilken bok visar sig vara utgiven av författarens syster (Charlotte Rampling). Även Tom Courtenay har en viktig roll, och till och med Lena Olin kommer med till slut. Fastän det bara handlar om vanliga öden, en vänskap mellan radikala studenter som älskar samma flicka, komplikationer i huvudpersonens läkarutövning, relationsproblem och konflikter inom familjen och inte ett enda mord, så är filmen lika rafflande som en pusseldeckare i sin gradvisa blottläggning av en mycket gripande historia. Få vet någonting över huvud taget om störtandet av Salazarregimen, man fick i allmänhet den uppfattningen att det var en oblodig kupp, men Salazar hade dock varit Portugals diktator sedan urminnes tider, och omvälvningen var inte mindre traumatisk och uppslitande än någon annan revolutionär omstörtning.

Några milstenar, december 2017.

3 50 år sedan den första lyckade hjärttransplantation utfördes i Kapstaden av Christiaan Barnard.

6 Finland 100 år som självständig stat.

8 Mary Stuart 475 år.

30 år sedan Mikhail Gorbatsjov och Ronald Reagan kom överens om att börja skrota kärnvapen.

10 30 år sedan Jascha Heifetz bortgång.

13 50 år sedan kung Konstantin gick i landsflykt från Grekland.

18 Steven Spielberg 70 år.

21 Heinrich Böll 100 år

Jane Fonda 80 år.

31 Anthony Hopkins 80 år.

Triöselresan, del 4: Manalidiskussionerna fortsätter.

(John, Kim, Marianne och Thakur diskuterar sekter, Christian antecknar.)

Kim Dock har kristendomen sina positiva sidor som är närmast besläktade med buddhismen, då Jesus med största sannolikhet studerade buddhismen i Sarnath utanför Benares innan han genomförde sin uppgift i Israel, och utom den hinduiska Thugsekten har vi inte haft några sådana extrema psykopatsekter i buddhismen eller hinduismen. Detta psykopatiska drag hos era monoteistiska religioner måste ha sitt ursprung i er idé om Gud som allhärskarmakt, som väl från början var politisk. Annars hade Moses aldrig kunnat ena Israel.

John Nu skulle Laila ha varit här, som så vitt jag kunnat förstå hennes satanism har engagerat sig i denna som ett motsatt alternativ till monoteismen. I stället för Gud har de dock etablerat Satan som en ännu större världshärskarkraft. Och därmed är även satanisterna monoteistiska, medan Laila Roth hävdar motsatsen utan att vara ateist men uttrycklig panteist. Rent ateistisk är bara kommunismen, som blev en extrem våldssekt även den, och kanske Scientologin, vars organisation är stängd för inblickar utifrån den demokratiska världen. Kan du säga någonting därom, Christian?

Christian Nej.

Marianne Enligt astronomen Carl Sagan fick L. Ron Hubbard sina idéer från science fiction och tröttnade på att leva på småpengar från sitt författarskap och menade att effektivaste sättet att tjäna mycket pengar var att skapa en religion, varför han skapade Scientologin, som inte tror på någon gud men dock på själavandring, medan L. Ron Hubbard också fick idéer av Aleister Crowley, som anses vara den främsta frambringaren av den moderna satanismen.

John Ska vi ta en paus? Marianne bjuder på te.

Solen var varm och skön, så vi gick ut i den vackra trädgården.

John Det framgår som ganska uppenbart av våra samtal hittills, att i princip alla sekter är fördömda och förkastliga genom sin egen fallenhet för självdestruktivitet och psykos, där det bästa exemplet är alla muslimska självmordsbombare – märk väl, jag kallar dem inte jihadistiska självmordsbombare, då ett antal självmordsbombare är muslimer utan att vara jihadister. Men många av dessa psykotiska sekter har inte alls berörts, främst

Jehovas Vittnen, som identifierats och bevisats som världens främsta manipulativa sekt. Nummer två är scientologerna. Sedan kommer Moon-rörelsen, mormonerna, adventisterna, pingstkyrkan, nästan alla frikyrkor, Ku Klux Klan, den nya nationalsocialismen, neofascismen, och så vidare. Emellertid blir alla dessa sekter farliga endast när de blir etablerade genom organisationer och politiska partier. Alla dessa sekter nästan utan undantag framstår som ofarliga, sympatiska och till och med attraktiva så länge de förblir underjordiska, förtryckta och förföljda, som främst den muslimska Bahai-rörelsen, mest förföljd av islam liksom Ahmadiya, Yezidierna, som kallar sig världens äldsta religion och är en form av satanism eller demondyrkare, zoroastrianerna eller eldsdyrkarna, en annan av världens äldsta religioner, och egentligen hela kristendomen idag som världens mest förföljda religion. Det var förföljelserna under andra världskriget som gav judendomen en sådan oerhörd dynamisk överlevnadskraft som resulterade i staten Israel, men som etablerad stat med praktiserandet av rasism och förtryck framstår nu judendomen som mer eller mindre fördömsvärd. Så skall vi tolerera sekterna eller förkasta dem allesammans som mänskligt oacceptabla?

Thakur Det är alldeles riktigt som du säger, John. De extrema trosrörelserna överlever bäst genom att vara förtryckta och hänvisade till underjordisk verksamhet, medan sekterna som etablissemang är nästan uteslutande fördömsvärda. Dock har även alla dessa etablissemang sina undantag. Hur förkastligt islam än är i sin helhet genom sin fördömda hatbok finns det sekter inom islam som mildrar den, främst Sufi, Ahmadiya och Bahai. Kristendomen har sina sidor men hotas idag egentligen mest av sina inre pedofilskandaler. Sådant är vanligare än man tror även inom islam. Judendomen är i kris och kan bara överleva genom sekularisering, som jag ser det. Det var ett stort misstag att göra Jerusalem till huvudstad i stället för Tel-Aviv, vilket bara kunde kroniskt förvärra den eviga konflikten med islam.

Kim Och dina egna sikher? Är de helt okontroversiella? De mördade ju både Gandhi och Indira Gandhi.

Thakur Gandhi mördades som hämnd för att han gick med på och tog ansvaret för delningen mellan Indien och Pakistan, vilket orsakade miljoner oskyldigas död. Indira Gandhi mördades för sina övergrepp mot sikherna. Vår sekt är i grunden rigoröst disciplinerad, vår grundare skapade den med att ta vara på vad som var bäst i hinduismen och islam, och det är i princip vi som håller Indien i gång genom vårt ordningssinne, då vi vanligen är högutbildade och upprätthåller Indiens sociala struktur som ingenjörer och tekniker, läkare, tjänstemän, ekonomer och politiker. Sikherna som sekt kan inte betecknas som lika psykotiskt labil som de flesta muslimska och hindusiska sekter, om det dock förekommer individuella psykopater, liksom även i kristendomen.

Det avslutade samtalen för den dagen.

(I nästa nummer: *Resan till Keylong.*)

Lugna resan, del 15: Fortsättning på världens sjukdomar

”Hur skall man då åtgärda dessa världssjukdomar? Det värsta man kan göra är att låta dem grassera och sprida sig, att passivt acceptera dem och strunta i deras problematik. Men vi måste göra motstånd och bekämpa dem, som med vanliga sjukdomar, för annars dukar man under och låter sjukdomen segra. Sundheten ifrågasätter och gör motstånd mot allt som inte är sunt, och endast döda fiskar flyter med strömmen. Och kan någon påstå att islams eget lagsystem sharia är sunt? Med könsstympning, lemstympning för lindriga brott och tvånget för kvinnor att bära kroppsfängelser till burkhas för att hindra dem att prata? Islam handlar bara om etablerandet av primitiv råhet och stamegoistisk terrorism som politiskt skräckregemente och tvångslagar.

Det enda som hjälper är utbildning och upplysning. Där har internet en viktig uppgift att fylla. Jag tror bara att internet kan få islam och Kinas kommunistparti att upplösas, vilket kanske är världens mest angelägna uppgifter och utmaningar politiskt.

Dock får man inte bortse från västerlandets medskyldighet i det hela. Amerika hjälpte Kinas kommunistparti till makten, övergav dess lagliga Kuomintangpartis ledare Chang Kai Shek, övergav den tibetanska frihetsrörelsen 1971 genom att Nixon och Kissinger öppnade portarna för Kinas insteg i den amerikanska affärsvärlden och kapitalismen och skapade både talibanerna och IS, talibanerna för att besegra ryssarna i Afghanistan och IS för att få bort Syriens diktator, för att inte tala om Amerikas alla övriga brott mot mänskligheten genom politiska klavertramp, som den absurda upptrappningen av Vietnamkriget, Indonesien 1965, Chile 1973 och kriget mot Irak för obefintliga massförstörelsevapens skull. Det är som Einstein sade, att efter Amerikas ousäktliga användning av atomvapen i krig gjorde det sig därmed till en fortsättning på Nazi-Tyskland.

Europa är inte oskyldigt det heller. Nästan alla länder i Europa stödde Amerikas odiplomatiska och kontinuerliga övertramp, och i synnerhet Tony Blair i England, som helt lät sig duperas av dåren Bushs vansinnesföretag genom anfallskrig. Jag förvånade mig över hur lättlurad Tony Blair visade sig vara som ändå dittills hade varit så lovande.

Och vad ska man då säga om européerna och deras artificiella överlägsenhet? Jag kan inte med dem. Deras självgodhet är bara okunnighet och ytlighet, och endast de som verkat i tredje världen eller världen utanför är en aning upplysta och insiktsfulla.

Därför har jag fastnat i Indien. Här finns civilisationens rötter och världens äldsta intakta civilisation genom hinduismen, dess litteratur och dess underbara mönster av rationalism, dess filosofiska avläggare och reformatör buddhismen, som civiliserat hela Asien, medan endast islam var dumt nog att motverka den.

Indien har segrat genom att alltid låta sig besegras och låta erövrarna välla förbi som övergående flodvågor lämnande ingenting annat efter sig än ännu en bok i biblioteket.

Alla erövrare och imperier har misslyckats genom att fästa avseende vid segrandet. Grekland klarade sig genom att aldrig svika demokratin för imperialismen, Romarriket var dödfött i det ögonblick Caesarerna etablerade sig, de kolonialistiska imperierna och deras utveckling ledde slutligen bara till de båda världskrigen, och de ledande tre imperierna idag, Amerika, Ryssland och Kina arbetar febrilt på sin egen undergång, Amerika genom sådana missfoster som Trump, Putin genom sina upprepade politiska övergrepp och mord, medan Kina som imperium alltid var ett ihåligt monster av ständig korruption och förruttnelse.

Jag tror inte på något tredje världskrig, men jag tror på den ständiga politiska imploderingen, att stater som går fel genom korruption och diktatur därmed gör sig självdestruktiva, varpå det bara är att invänta deras undergång. Omänsklighet bereder alltid sin egen undergång, medan vi som överlever då kan förpassa dem som inte mer än en ny volym till biblioteket.”

Efter lunchen i Vashisht gjorde jag en tur till Old Manali för en kopp kaffe och stötte där ihop med mitt flamländska par från bussen. De råkade bo på Janne Ekmans rekommenderade gästhem ”Apple View”, och dess värd mindes Janne från för sex år sedan mycket väl och bad mig hälsa honom. Jag kunde visa paret på kartan hur de skulle resa till Gangotri, Kedarnath och Badrinath och rekommenderade dem att avsluta sin tur i de krokarna i Naini Tal, där de kunde organisera sin vidare resa till Nepal.

Sedan besökte jag Tara i hans hus, där jag fick hjälpa till med höskörden. Hans fru hade varit sjuk under året och fått ligga länge på sjukhus. Hon ankom senare och var tydligt försvagad. Annars var allt där som vanligt.

För att summera Johannes omfattande sammanfattning av världsläget med dess åkommor skyllde han alltså det mesta på västvärldens delaktighet i problemen med IS och talibanerna och även i Kinas etablerade kommunistpartis härjningar mot Tibet, Öst-Turkestan och den egna befolkningen, medan han betecknade islam som en destruktiv antireligion som bara var till för att förslava massorna. Som kontrast mot den västerländska kapitalismens förödelse anförde han Indiens djupa andlighet med dess oöverskådliga uråldriga Vedalitteratur och myller av mytologier och symbolik, som gjorde Indiens kultur till världens äldsta och alltjämt intakta, medan alla politiska problem bara sköljt över Indiens intakta kultur som vatten på en gås.

Han hoppades samtidigt att den västerländska kapitalismen, särskilt den amerikanska, skulle få sig en ordentlig törn och det så snart som möjligt genom den gröna energirevolutionen i skrotandet av all olje- och kolindustri för övergång till vindkraft och billig solenergi.

En annan sak som han gjorde mig uppmärksam på var skillnaderna mellan västerländsk och indisk popmusik. ”I västerlandet kan vem som helst bilda ett band och göra succé vid masskonserter bara med att föra oväsen och vråla hur

falskt som helst utan hänseende till det musikaliska. Praktexemplet är alla dessa satanistiska band som vinnlägger sig om att låta så vedervärdigt som möjligt genom att vråla sönder rösterna och förstöra stämbanden med heshet och lomhördhet som bestående resultat, medan det mest väsentliga tycks vara jordbävningssvaret. I Indien kan du råka ut för vilken pop- och skräpmusik som helst och ändå nödgas konstatera att de alltid sjunger fullkomligt rent. Deras röster är aldrig skolade, men det är aldrig något fel på den rena musikaliteten. Den finns alltid där, medan den nästan aldrig finns i den västerländska skräpmusikens jordbävningssvaret.

(I nästa nummer: *Reträkten*.)

Prövningsresan, del 13: Sista prövningen.

På morgonen vaknade jag i tid och kunde gå till Tiger Hill i gryningen till min sista heldag i bergen i ett lika sagolikt fantastiskt vackert väder som jag haft lyckan att få åtnjuta under hela resan. Jag startade kvart över 4 och kom fram till Tiger Hill exakt i soluppgången. Endast åtta jeepar körde förbi mig, senast hade det varit 69 för åtta dagar sedan, men de flesta jeepar var redan på plats och blockerade hela vägen upp till kullen i ett hundratal, som alla demonstrativt stod i vägen för varandra.

Där uppe rådde det vanliga myllret och vimlet i ett totalt kaos av trängsel för att få se antingen solen i söder eller Kanjenjunga i norr och helst båda och gärna på en gång. Var jag än stod stod jag antingen i vägen för någon fotograf eller teleskopfantast. Alla bad mig flytta på mig så de kunde fotografera sig, och flyttade man sig det minsta kom man i vägen för någon annan. En teleskopfantast bad förgäves någon att flytta sig undan hans kikare, och när denna flyttade sig fanns det tjugo andra bakom honom som stod i vägen. Jag fick ofrivilligt associationer till en lopparkus. Alla dessa små hysteriska bengaliska turister var som menlösa loppor som bara kryllade omkring men ändå myllrade insisterande med sina pajaskonster. Jag såg ingen annan västerlänning denna morgon den 24 november.

Kapten Karma gav mig en intressant bild av tiggerisituationen. Han brukar ge småpengar åt tiggare, men nu under den monetära krisen råkade han ut för en tiggare som vägrade ta emot en 10-rupiesedel. Kapten Karma gav honom då i stället ett 5-rupiemynt. När han avlägsnade sig såg han att tiggaren tog ut någonting ur sin ficka. Det var en SmartPhone.

Jag hade en underbar kväll tillsammans med Rachel och Alby, och vi diskuterade framför allt litteratur. De rekommenderade William Dalrymple åt mig, en författare född så nyligen som 1965 med det brittiska Indien som specialitet, och jag lovade försöka finna böcker av honom i Delhi.

Sista morgonen i Darjeeling hade Kanjenjunga gömt sig i moln. Det var mycket märkligt. Hela resan hade utmärkts av oförfärligt gynnsamt, klart och vackert väder, men när jag skulle lämna Darjeeling gömde sig Kanjenjunga i moln. Även den kvällen när jag lämnade Dharamsala hade disigheten varnat om sämre väder där.

Som reskamrat ner hade jag en ung tyska för första gången i Indien från Hamburg och Frankfurt. Med Alby och Rachel hade vi naturligtvis också diskuterat de indiska tågen, och alla tre hade vi extremt dåliga erfarenheter av Mahalandaexpressen. Förseningar på upp till 24 timmar och mera var inte ovanliga, och en gång hade tåget inte kommit alls. Jag hade då nödgats hoppa på ett annat tåg utan sittplats för att inte missa mitt flyg från Delhi.

Jura, min reskamrat, skulle med Mahalandaexpressen. Lyckligtvis var den dock inte försenad, medan min Rajdhaniexpress, bästa tåget i Indien, var försenat en kvart, som blev en halvtimme, som var en trekvart, när vi nådde Delhi.

Det var inte mycket till resällskap på denna tripp, mest bara vanliga hinduer helt uppslukade av sina förfärliga SmartPhones och mobiler hela tiden, men en ung soldat var trevlig att prata med fastän hans engelska inte var den bästa.

I Delhi fick jag genast en autorickshaw till Mainu Ka Tilla. Mitt tidigare rum var upptaget, så jag fick nöja mig med ett mera lyxigt med eget badrum och dusch, tvål och handduk och hela faderullan, för 600 rupier. Även taxi kunde beställas till morgondagen.

När jag efter dusch och lunch gick upp till takterassen för att läsa ut min sista Joan Grant-roman råkade det sitta en örn på balustraden med en råtta i klorna. Den var stor som en kungsörn och helt brun, och det var ingen gam. Jag har aldrig kommit så nära en örn förut. Naturligtvis lyfte den så fort den såg mig, men det var ett lika oförglömligt som kort möte.

Det kändes helt rätt att tillbringa sista kvällen i Indien, som råkade vara lilla jul, i den tibetanska enklaven Mainu Ka Tilla bland dessa underbara och vackra människor. Tyvärr var bokaffären stängd, så jag kunde inte bedriva någon jakt på William Dalrymple – kanske på flygfältet i morgon.

Ett annat problem infann sig av det mera ovanliga slaget. Jag hade alldeles för mycket whisky kvar, det skulle bli svårt att få det uppdruckat innan jag måste borda planet, och det var ju spritförbud bortom säkerhetskontrollen. Jag gjorde dock mitt bästa med den påföljd att jag blev så berusad att jag inte dög till något ordentligt. När jag skulle ha sökt efter William Dalrymple somnade jag bara. Tyvärr lyckades jag inte tömma flaskan, utan det blev åtminstone ett helt glas kvar som måste överges vid säkerhetskontrollen. Förbannade araber som ställde till det då för drygt tio år sedan!

Trots alla dessa äventyr och missöden med demonetiseringskris som överväldigande sabotage för hela resan var det en osedvanligt lycklig och lyckad resa, mest på grund av det ihållande sagolika vädret. Jag hade aldrig haft en sådan tur med vädret förut.

Utom biljetten kostade resan 30,000 rupier eller omkring 4000 kronor. Vad som drev upp kostnaderna var den myckna whiskyn. Bara den kostade uppåt 5000 rupier, och de höjda tågpriserna bidrog också till ökade kostnader – tågen och whiskyn uppgick väl till 10,000 rupier. Men 30,000 rupier på 35 dagar innebar ändå att jag höll budgeten på 1000 rupier om dagen. Dessutom blev det pengar över om dock bara i hundralappar – 1450 rupier eller 200 kronor.

Hemma dricker jag bara måttligt, men tyvärr tenderar det alltmer att inte längre vara alldeles måttligt när jag reser. Denna resa ökade konsumtionen med 300% mot vad jag brukar inmundiga hemma. Visserligen gjorde det bara gott, och jag var lika frisk när jag kom tillbaka som jag var vid avresan om inte friskare, men ändå – man vill ju helst inte nödgas lämna en oavslutad flaska kvar i Indien.

25.10 – 27.11.2016.

Horoskopet

En obekant facebookkontakt i Indien erbjöd sig att ställa mitt horoskop. Det är alltid intressant att få veta nya synpunkter på sådant, så jag sände honom mina uppgifter. I hans tolkning hette det bland annat:

”Du är begåvad med kreativitet, fantasi, konstnärliga talanger, språkfärdighet, en god natur och förmågan att inspirera andra. Din livsväg kommer att locka dig att följa glädjens och fantasins väg, och du kommer att lära dig fördelarna med optimism och entusiasm och kunna uttrycka dem. Du är född till kommunikation, och ditt goda humör och snille kommer att hjälpa andra att finna glädje i alla livets situationer. Ditt kännemärke är den unika kreativitet som framgår ur allt vad du gör. Du kommer att bli framgångsrik i vad du än ägnar dig åt, om det är skriftställer, vältalighet, bildkonst, dans eller teater. Dock är det möjligt att du ända sedan barndomen förföljts av ett ”moln” av praktiska motgångar vilka alltid berett dig problem, särskilt när det gäller ekonomi.”

Denna astrolog har alltså aldrig träffat mig och kan inte veta något om mig.

Utlåtandet överensstämmer med slutbeskedet från en undersökning som var det sista jag hade med scientologerna att göra någon gång på 70-talet, där den undersökningen kom fram till, att ”det var inget fel på mig, men jag kunde inte göra pengar och måste därför ständigt fastna i ekonomiska fällor.” Emellertid kunde det problemet lätt avhjälpas genom att jag tog en kurs som de hade på programmet. Den kursen kostade bara så och så mycket pengar. Naturligtvis hade jag inte så mycket pengar.

I princip har jag alltid varit ointresserad av pengar och betraktat det som inte mer än ett nödvändigt ont. Ändå har jag klarat mig bättre än många rika vänner jag haft och har till och med som fattigpensionär med landets lägsta möjliga pension till slut kunnat få en bok publicerad i England.

Bokutgivning i England

Boken är i två delar och består i huvudsak bara av dikter på engelska skrivna under ett större antal år. Titeln är "*October Harvest*", egentligen bara ett arbetsnamn för projektet att under oktober månad i år samla alla författarens dikter på engelska i en enhet. Det blev emellertid två, då dikterna är sammanlagt på över tusen. Den första delen är på 946 sidor och den andra på 548. Det är dock inga svåra dikter, dess engelska språk kan förstås av egentligen vilken engelskkunnig person som helst i världen, och då 90% är kärleksdikter kan de flesta känna igen sig i de flesta situationer som förekommer. Det är alltså ett allmänmänskligt verk utan större pretentioner, och även om det är vers det genomgående handlar om, så är versmåttet det enklaste tänkbara – i princip bara jamber.

Det gick snabbare än väntat att få ut de båda volymerna, i sex års tid har möjligheten ventilerats med det engelsk-amerikanska förlaget *Author House*, och den 12 oktober mottogs en programplan för utgivningen. Den 22 november kunde den färdiga boken beställas från förlaget *Author House* eller Amazon.

<https://www.authorhouse.com/Bookstore/BookDetail.aspx?Book=769519>

<https://www.authorhouse.com/Bookstore/BookDetail.aspx?BookId=SKU-001163870>

Förlaget arbetar enligt metoden *print on demand*, tryckningen anpassas alltså helt efter efterfrågan och det blir inte mer än en upplaga, men den kan i sin tur bli oändlig och behöver aldrig ta slut. Fördelen mot vanliga förlag är att författaren behåller själv alla rättigheter och kan även när som helst redigera och uppdatera verket.

Priset för första delen är 36 dollar och för den andra drygt 27 dollar i pocket, inbundna 40% dyrare, vilket är normalpris.

De båda böckernas introduktioner och presentationer:

"Han föddes som italiensk medborgare i hjärtat av Finlands huvudstad, då hans far var halvitalienare och modern hörde till den svenska minoriteten i Finland med ett antal konstnärer i sin släkt och hon själv var skulptris. Efter tre år i Buenos Aires, Argentina, där hans far arbetade med shipping för Finland, flyttade familjen till Göteborg, där han bott sedan dess. Han beslöt att bli författare vid 9 års ålder men arbetade huvudsakligen som musiker för sitt levebröd i 15 år som pianolärare och sex år som kyrkorganist och är ännu idag aktiv i körer. På grund av en skada i högerhanden måste han sluta arbeta professionellt som musiker och

började resa i stället. Redan som ung försökte han publicera sig i Sverige men har aldrig blivit accepterad av någon förläggare – han har manus inestående och obesvarade ännu idag. Han fortsatte dock hela tiden med att skriva och även på engelska. Han håller fast vid sina familjerötter både i Finland och Italien, som han besöker varje år, men arbetar huvudsakligen i Sverige som redaktör och översättare mest på nätet.

Den första volymens poesi handlar huvudsakligen om kärlek men handlar även om musik, resor och dokumentärer och påvisar några översättningar av dikter på svenska som kanske aldrig översatts förut. Det ingår även några biografiska ingredienser huvudsakligen om kompositörer men även en hel del filosofi, om dock kärlek förblir huvudtemat.

Den andra volymen fortsätter i samma stil men påvisar även en komplett episk dikt i en romantisk historia som väl närmast är en *fantasy* men kan också betraktas som ett drama eller en lek med tidsdimensioner, "The Forest" ett stycke in i samlingen. Den är faktiskt författarens första historia som skrevs redan som mycket ung men långt senare bearbetades till en episk dikt på engelska."

Denna satsning lagom till lilla jul och första advent kan också ses som mitt bidrag till firandet av mitt hemland Finlands 100-årsdag som fri självständig stat genom min första riktiga bokutgivning visserligen i ett annat land än mitt modersmåls, men då mitt modersmåls båda länder alltid förnekade mig möjligheten därtill är dock England bättre än ingenting.

Göteborg, till Första Advent 2017